

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a cincea după Paști, a Samarinenței

Evangelhia Duminicii a cincea după Paști Ioan 4, 5-42

În vremea aceea a venit Iisus la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său. Și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau!, fiindcă ucenicii Lui se duseseră în cetate ca să cumpere de mâncare. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, Care ești iudeu, ceri să bei apă, de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel Ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El și ți-ar fi dat apă vie. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și au băut din ea el însuși și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși, dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu va mai înseta, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare, spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă, ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat, căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu ești Proloc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închi-

nați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul, și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători Își dorește. Duh este Dumnezeu, și cei ce I se închină trebuie să I se închine în duh și în adevăr. I-a zis femeia: Știm că va veni Mesia, Care Se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi? sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți să vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva Aceasta este Hristos? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau, deci, ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui Care M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată, zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele, că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viață veșnică, pentru că împreună să se bucure și cel ce seamănă și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui. Iar femeii îi ziceau: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii.

Mi-a spus toate câte am făcut !

Ce frumoasă imagine ne oferă Evangelhia de astăzi, a Duminicii a 5-a din perioada pascală! Mântuitorul este găzduit două zile într-un sat de samarineni, în condițiile în care provincia Samaria, aflată între provincia Galileea din nord și provincia Iudeea (unde e Ierusalimul), era de obicei ocolită de bunii evrei, de evreii credincioși. Se aprecia că samarinenii sunt vinovați din două considerente - întâi, pentru că au abandonat credința strămoșilor lor. Ei erau moștenitori ai triburilor lui Israel, dar făceau parte dintre israeliții care au lepădat credința în Dumnezeu cel viu.

Un bun evreu îi considera pe samarineni că sunt străini și de neam, și de credință, pentru că a doua vină care li se aducea era faptul că au aderat la alte credințe - idolatre - aduse de asiro-babilonieni, ulterior cuceririi Samariei de către aceștia. Și totuși, dacă judecăm istoria lor, vom vedea cât zădărnici și chin, câtă persecuție și manipulare a fost concentrată în zona respectivă, chiar de însuși regele asiro-babilonian, regele asirian, care a insistat să aducă acolo colonizatori din alte provincii ale Asiriei, obligându-i pe localnici să adopte credințele aceluia, credințele idolatre. Dar, de ce această persecuție împotriva credinței? Ce „pericol” poate reprezenta credința religioasă? - De fapt, nu e vorba de o simplă convingere personală, ci de conștiința propriei identități, care se clădește pe această credință religioasă.

(continuare în pagina a doua)

Mi-a spus toate câte am făcut!

(continuare din prima pagină)

Am cunoscut și noi această înverșunare împotriva religiei în timpul comunist, când mulți creștini au suportat persecuții pentru apărarea și păstrarea credinței strămoșești. Jertfa lor ne responsabilizează, deoarece în credința ortodoxă este ancorată identitatea românului. Oricât s-au străduit unii să ne îndepărteze de la credință, oricâte cuvinte injurioase față de cei care cred, și oricâtă defăimare au primit românii pentru credința lor, mamele și bunicele au păstrat această credință și au transmis-o generațiilor următoare.

Ca un bun evreu, Mântuitorul Iisus Hristos ar fi trebuit să ocolească Samaria, dar a ales să călătorească prin Samaria. Este adevărat că drumul prin Samaria era și mai scurt, dar era lipsit de ospitalitatea localnicilor, iar cei circa 120 km din Galileea până la Ierusalim reprezentau o călătorie istovitoare, care, parcursă cu piciorul, nu putea să nu aibă ca suport ospitalitatea oamenilor locului, depășirea conveniențelor. Iar samarinenii refuzau și ei orice legătură cu evreii.

Mântuitorul trece peste această ostilitate istorică, acceptând să stea de vorba cu o femeie samarineancă. Și chiar El Însuși provoacă dialogul, cerându-i: „Dă-mi sa beau!” (Ioan 4, 7) Răspunsul femeii a venit în mod firesc: „Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă?” (Ioan 4, 9. Din acest moment, Mântuitorul poartă discuția cu femeia, pas cu pas, spre a o îndrepta spre înțelegerea duhovnicească a realității în care trăiesc: „Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și El ți-ar fi dat apa cea vie. [...] Oricine bea din apa aceasta (făcând referire la apa de zi cu zi) va înseta iarăși; Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viața veșnică” (Ioan, 4, 10-14).

Ce confortabil! Să te simți asigurat cu sursa apei, în condițiile în care drumul până la puțul lui Iacob cerea un efort personal, deoarece era în afara cetății. Samarineanca sesizează oportunitatea și zice: „Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.” (Ioan 4, 15). Din acest moment, Domnul intervine „chirurgical” în sufletul femeii: „Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici”. Femeia a răspuns și a zis: „N-am bărbat.” Iisus i-a zis: „Bine ai zis că nu ai bărbat. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.” (Ioan 4, 16-18). Încerca astfel să-i arate femeii că, de fapt, la rădăcina eșecurilor repetate ale căsniciei sale se afla o incoerență sufletească a ei și că nu bărbații constituiau problema, ci nestatornicia ei. Starea ei de neliniște și tulburare, conflictul interior transparent din dialogul pe care îl are cu Mântuitorul, mai cu seamă prin observațiile pe care El i le adresează.

„Doamne, văd că ești prooroc” (Ioan 4, 19). Refuzând să vorbească despre problemele sale, femeia samarineancă abordează tot un subiect generator de conflict, spunând: „Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm” (Ioan 4, 20). Mântuitorul dirijează iarăși dialogul către sensul duhovnicesc, dinspre *unde să ne rugăm*, înspre *cum să ne rugăm*: „Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. [...] Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să I se închine în Duh și în Adevăr.” (Ioan 4, 21-24).

Din replicile ei, se vede că femeia nu a înțeles mesajul. Dar cine dintre noi înțelege astăzi ce înseamnă să te rogi în duh și în adevăr? Rugăciunea în duh necesită o detașare de tot ceea ce te leagă de materie și de existența pământească. Duh este Dumnezeu, iar ca să intrăm în comuniune cu Dumnezeu trebuie să avem această detașare. De aceea, părinții îmbunătățiți recomandă fiilor lor duhovnicești ca atunci când vor să se roage, dimineața sau seara, să înceapă cu o mică pauză, spre a se elibera de grijile și lucrurile trecătoare, căro-

ra le dau atât de multă atenție. Duh este Dumnezeu! Omul care slujește lui Dumnezeu trebuie să fie un om al duhului și trebuie să știe să-și cultive latura sufletească a existenței sale. Cât balast conține viața și manifestarea noastră! Pe când rugăciunea „în Duh” se „atinge” de esența ființei noastre.

Cea de-a doua coordonată, pe care Însuși Mântuitorul o dă, este adevărul. Precum în matematică orice schemă sau funcție are nevoie și de o reprezentare grafică, tot așa și viața noastră trebuie raportată la cele două coordonate, pe care le precizează Hristos, ale duhului și ale adevărului. Nesinceritatea față de Dumnezeu și față de oameni a devenit o traumă sufletească cu care uneori chiar ne place să ne lăudăm. Minciuna este o suferință a sufletului, pe care o folosim ca instrument pentru a afișa o falsă superioritate față de ceilalți. Toată această frământare în jurul adevărului nu face decât să ne complice mereu și mereu existența.

Avem nevoie de multă sinceritate! Ne învinuim unii pe ceilalți de minciună, dar se pare că minciuna trebuie tratată mai întâi în interiorul nostru. Se observă cu ușurință că omul care este cu adevărat sincer cu el însuși și cu Dumnezeu, nu mai este afectat de minciuna celorlalți și nici tulburat de falsele informații care vin de pretutindeni. Aceasta deoarece are repere solide în adevăr. Căutarea adevărului este o tainică lucrare a duhului. „Ce este adevărul?” (Ioan 18, 38) - avea să întrebe Pilat pe Domnul Iisus Hristos, adus lui spre judecată. Mântuitorul nu i-a răspuns pentru că Pilat avea adevărul în față. „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6) spune Mântuitorul Iisus Hristos ucenicilor Săi. Așadar, adevărul nu este rezultatul unor silogisme sau unor jocuri logice în care mintea omenească să descopere. Pentru că Adevărul este Însuși Dumnezeu. Cel ce nu este într-un adevăr nu este cu Dumnezeu. E o concluzie firească.

Interesant din Evanghelia de astăzi este faptul că femeia samarineancă, găsește un mod de a se retrage discret din fața acestor argumente dificile pentru ea, care nu era tocmai sinceră cu propria viață, și probabil nici cu Dumnezeu: „Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.” (Ioan 4, 25) Nu vi se pare asemănătoare această afirmație cu raționamentul omului de astăzi, care-și alimentează nepăsarea și indolența lăsând „la voia Domnului” pe cele pe care ar trebui să le împlinească? - „Las’ că rezolvă Dumnezeu!” Sau mai rău ...atunci când trece printr-un necaz, spune: „Așa a vrut Dumnezeu!”

Atunci când femeia pomeneste de Mesia, arată că în El, în Hristos se întâlnesc credințele și religiile. Noi, ca următori ai Domnului Hristos privim cu înțelegere și toleranță toate religiile, dar o facem și cu conștiința că, dacă Dumnezeu ne-a hărăzit să avem, spre exemplu, un vecin de o altă credință, suntem datori să ne comportăm în așa fel încât să aibă respect față de credința noastră și, dacă poate, chiar să adere la credința noastră. Nu pentru a ne face noi, din aceasta, un subiect de mândrie personală, ci pentru că, într-adevăr, în Hristos, la nivelul superior al trăirii religioase, relația interumană capătă o strălucire aparte. La nivelul de „trăire” al samarinei dialogul cu Hristos e abordat ca o dispută interconfesională între reprezentanții a două credințe. Hristos însă o „modelează” duhovnicește, transformând-o în „apostol”, căci ea, mergând în cetate, a convertit pe foarte mulți. Și cu ce argument?! Ea, care era deranjată să se vorbească despre viața ei scandaloașă, acum spunea tuturor: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?” (Ioan 4, 29)

Întâlnirea cu Hristos a femeii samarinei a marcat începutul unei noi vieți, pentru că ceea ce ea a vestit între locuitorii din Sihar, a vestit apoi în toată Samaria și chiar mult mai departe, propovăduind pe Domnul Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, chiar cu prețul vieții. În calendarul nostru, femeia samarineancă este serbată în ziua de 26 februarie, sub numele de Sfânta Muceniță Fotini - nume grecesc, care tradus în limba română înseamnă „Luminița”.

Pr. Mihai Mărgineanu

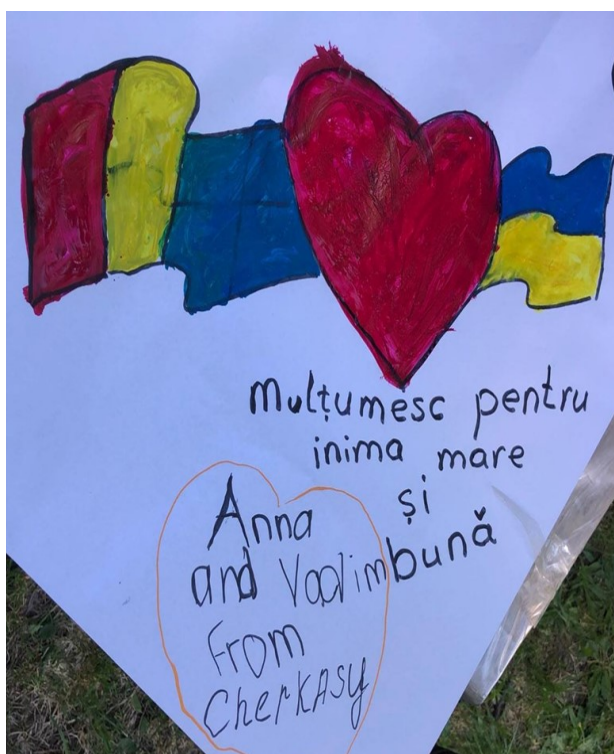
Cronică parohială

Activități culturale filantropice pentru copiii și familiile refugiaților ucraineni

Joi, 19 mai, parcul Toma Cozma a devenit din nou centrul de activități creative și inovative pentru refugiații ucraineni, care iau parte la proiectul POVESTI VINDECĂTOARE organizat și coordonat de asociația IA SI-AJUTA, în colaborare cu Parohia Toma Cozma. De această dată, timp de 2 ore, mame și copii ucraineni au lucrat cu măiestrie obiecte artizanale din lut și au creat un poster dedicat Amintirilor frumoase, au purtat dialoguri și au împărtășit sentimente și trăiri. În încheierea manifestării, copiii s-au bucurat din plin de spațiul generos al parcului și de mijloacele puse la dispoziție pentru a se distra. La plecare, tot mai multe voci repetau la unison: „Mulțumim Români!”

Constantina Sandu

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273
Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (Coordonator principal)

Preot coslujitor Florin Aurel Călugăru, tel. 0752 900 697

Voluntari:

*Relații Publice: tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei
*Administratori site parohie/pagină facebook:
Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei
* Alte activități: Irina Coman, Valentin Burlacu
www.parohiatomacozma.ro,
parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma

Program liturgic

◆ **Duminica a cincea după Paști**

- începând cu ora 8.00, Utrenia, Sfânta Liturghie

- ora 18.00, Paraclisul Maicii Domnului

◆ **Vineri, 27 mai,**

- 18:00 Agheazma Mică, Acatistul Sfintei Învieri, cu rugăciuni speciale pentru tinerii și copiii care se află în examene.

- Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc

◆ **Sâmbătă, 28 mai,**

- începând cu ora 8.00, Utrenia, Sfânta Liturghie și pomenirile pentru cei răposați

- 18:00 Slujba Vecerniei

- Taina Sfintei Spovedanii, pentru cei care doresc

3,5%

PENTRU
BISERICA TOMA COZMA

Și dumneavoastră puteți sprijini activitățile și lucrările filantropice, misionare, culturale, care se desfășoară la Biserica Toma Cozma, prin donarea a 3,5% din Impozitul pe venit.

Formulare disponibile pe site-ul parohiatomacozma.ro sau la pangarul bisericii.

Spovedanie și lacrimi

La sfatul unui apropiat, o femeie care avea un păcat greu, cumpără pentru o bisericuță care era încă în construcție, covoare de pus pe jos, care valora o avere.

Bucuroasă de această faptă pe care ea o considera suficientă pentru a i se șterge păcatul, se duse la o mănăstire cu gând să se împărtășească.

Un preot din mănăstire, care a spovedit-o înainte de a primi Sfânta Împărtășanie, nu numai că a oprit-o de la a gusta din Sfintele Daruri, dar a și certat-o, fiindcă a îndrăznit să creadă că poate cumpăra harul lui Dumnezeu cu câteva covoare.

Femeia s-a dus după aceea la poarta mănăstirii și acolo începu să plângă pentru păcatele făcute, înțelegându-și greșeala, dar nu voia să plece la casa ei fără să se împărtășească.

Pe la poartă trecu un alt preot și o întrebă de ce plânge.

Femeia îi povesti, preotului, care era chiar starețul acelei mănăstiri, ce se petrecuse mai devreme. Acesta o chemă în biserică și acolo îi dădu Sfânta Împărtășanie.

Apoi femeia mirată că acest preot nu a certat-o și a primit-o cu atâta căldură și blândețe părintească a întrebat:

- Dar cum se face că sfinția voastră mi-ați dat voie să mă împărtășesc, iar celălalt preot nu?

- După faptele și păcatele spuse preotului aceluia, nu erai tocmai vrednică de împărtășit, pentru că nu ai arătat înaintea lui părerea de rău pentru păcatele dumitale, ci i-ai vorbit de darul prețios pe care l-ai oferit mănăstirii. Acum, însă, lacrima te-a izbăvit, căci pocăința cu lacrimi se face, nu cu bani sau covoare! Si mai e un lucru!

Când un păcat este prea mare, noi, duhovnicii, lăsăm taina vindecării lui o treime în seama lui Dumnezeu, o treime pe seama duhovnicului și o treime pe seama celui care și-a spus păcatul cu lacrimi. (Text primit)

"Ce-i aia disperare? Vii, spui și te ridici iar. Spovedania e al doilea botez. Prin taina spovedaniei te ridici iar. Si tot timpul asta faci: cazi și te ridici..."

Nu te lasi în disperare.

Cum nu-L iubesti pe Dumnezeu? Astea sunt gânduri de la diavol... Tacă din gură. Cum nu crezi? Dar cine te-a adus aici, la mănăstire? Ce asculti tu ce spune vrăjmasul? Si de ce să nu te mântuiești?

Nu, tătucă... lasă, cu nădejdea la Maica Domnului, o să ne mântuim noi. Că dacă le-am putea face pe toate, ne-am mândri, și ar fi mai rău:

"Rugăciunea mintii o am, milostenie fac..."

Dar dacă vezi că nu poti face, te mai smeresti.

Puterea lui Dumnezeu întru neputințe se desăvârșeste." Tu fă tot ce depinde de tine. "Mai te rogi, mai te spovedesti, mai mergi la biserică, mai te împărtășesti – măcar la o lună... Si nu te teme, că nu te duci în iad.

Vinerea posteste până când ti-e foame. Mai citeste câte o carte, spune mereu "Doamne Iisuse" și să n-o uiti pe Maica Domnului. (...) Si fă tot ce depinde de tine...

Asa, tătucă. Hai să punem și noi de acum început bun. Noi trăim cu nădejdea vietii de dincolo..."

(Părintele Paisie Olaru)